

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΑΥΑΝΟĞLU ΚΑΤΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 36660/10)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

17 Δεκεμβρίου 2019

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Ayanoğlu κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (δεύτερο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Julia Laffranque, *πρόεδρος*,

Ivana Jelić,

Arnfinn Bårdsen, *δικαστές*,

και Hasan Bakirci, *αναπληρωτής γραμματέας τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 26 Νοεμβρίου 2019,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 36660/10) στρεφόμενη κατά της Δημοκρατίας της Τουρκίας, με την οποία μία προσφεύγουσα που έχει διπλή υπηκοότητα, την τουρκική και την ελληνική, η κ. Olga Ayanoğlu – Όλγα Αγιάνογλου («η προσφεύγουσα») προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 20 Μαΐου 2010 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπήθηκε από την κυρία Α.Α. Αντ, δικηγόρο του Συλλόγου της Ισταμπούλ. Η τουρκική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον αντιπρόσωπό της.

3. Στις 7 Ιουνίου 2017, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στην Κυβέρνηση.

4. Η ελληνική κυβέρνηση άσκησε το δικαίωμά της να παρέμβει στην έγγραφη διαδικασία (άρθρο 36 § 1 της Σύμβασης και άρθρο 44 § 1 β) του κανονισμού).

5. Η Κυβέρνηση προβάλλει αντιρρήσεις ως προς την εξέταση της προσφυγής από Επιτροπή. Αφού εξέτασε την ένσταση της Κυβέρνησης, το Δικαστήριο την απορρίπτει.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

6. Η προσφεύγουσα γεννήθηκε το 1947 και είναι κάτοικος Αθηνών.

7. Η Agni Koti και Dimitri Dafila («οι δικαιοπάροχοι»), οι δικαιοπάροχοι της προσφεύγουσας, απεβίωσαν στις 12 Μαρτίου 1967 και στις 12 Οκτωβρίου 1987 αντίστοιχα. Η περιουσία τους αποτελούνταν από ακίνητα ευρισκόμενα στην Τουρκία καθώς και από κινητά πράγματα.

8. Στις 20 Μαρτίου και στις 12 Απριλίου 2007, ο αδελφός της προσφεύγουσας, Konstantin Dafila, τουρκικής υπηκοότητας, προσέφυγε στο πρωτοδικείο του Şisli («το πρωτοδικείο») με αιτήσεις παροχής κληρονομητηρίου.

9. Με αποφάσεις της 21 Μαΐου και της 8 Ιουνίου 2007, το δικαστήριο αναγνώρισε την συγγένεια του Konstantin Dafila και της προσφεύγουσας με τους δικαιοπαρόχους και τους όρισε ως τους μοναδικούς κληρονόμους τους ως προς τα κινητά πράγματα. Όσον αφορά τα ακίνητα, συνεπέρανε ότι η προσφεύγουσα, η οποία ήταν ελληνίδα υπήκοος κατά την ημερομηνία θανάτου του Dimitri Dafila, δεν μπορούσε να διεκδικήσει την κληρονομία διότι η προϋπόθεση της αμοιβαιότητας η οποία υφίστατο μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας ως προς την απόκτηση ακινήτων δια κληρονομίας δεν πληρούνταν. Όρισε έτσι ότι ο Konstantin Dafila ήταν ο μοναδικός κληρονόμος των δικαιοπαρόχων όσον αφορά τα ακίνητα.

10. Την 1^η Οκτωβρίου 2007, η προσφεύγουσα προσέφυγε ενώπιον του πρωτοδικείου του Üsküdar με μία αίτηση ακύρωσης των κληρονομητηρίων τα οποία χορηγήθηκαν στις 21 Μαΐου και στις 8 Ιουνίου 2007, ισχυριζόμενη ότι δικαιούνταν το ήμισυ της κληρονομίας και ως προς τα ακίνητα.

11. Στις 2 Ιουνίου 2008, το πρωτοδικείο του Üsküdar απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας για τους λόγους ότι ήταν ελληνίδα υπήκοος κατά την ημερομηνία του θανάτου του Dimitri Dafila και ότι κατά την ημερομηνία αυτή η προϋπόθεση της αμοιβαιότητας η οποία υφίστατο μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας ως προς την απόκτηση ακινήτων δια κληρονομίας δεν πληρούνταν. Σημείωσε ότι εκ μέρους της προσφεύγουσας απόκτηση της τουρκικής υπηκοότητας μετά την ημερομηνία αυτή δεν είχε καμία επίπτωση πάνω στην κατάστασή της όσον αφορά την ιδιότητα του κληρονόμου για τα ακίνητα.

12. Στις 26 Ιουνίου 2009, το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την απόφαση αυτή.

13. Στις 26 Οκτωβρίου 2009, απέρριψε την αίτηση διόρθωσης η οποία είχε κατατεθεί από την προσφεύγουσα. Η απόφασή του κοινοποιήθηκε στην δικηγόρο της προσφεύγουσας στις 22 Δεκεμβρίου 2009.

14. Εν τω μεταξύ, στις 17 Ιουλίου 2007, τα ακίνητα που αποτελούν την περιουσία των δικαιοπαρόχων είχαν μεταγραφεί στο όνομα του Konstantin Dafila. Μετά την μεταβίβασή τους στον τελευταίο, αυτά είτε απαλλοτριώθηκαν εν μέρει ή εν όλω από την διοίκηση είτε πωλήθηκαν σε τρίτους.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

15. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική εν προκειμένω, μεταξύ των οποίων και το άρθρο 35 του νόμου περί κτηματολογίου, περιγράφονται, εν μέρει, στις αποφάσεις *Apostolidi και λοιποί κατά Τουρκίας* (αριθ. 45628/99, §§ 49-56, 27 Μαρτίου 2007) και *Nacaryan και Deryan κατά Τουρκίας* (αριθ. 19556/02 και 27904/02, §§ 17-24, 8 Ιανουαρίου 2008).

16. Το Δικαστήριο παραπέμπει στην απόφασή του *Kaynar και λοιποί κατά Τουρκίας* (αριθ. 21104/06 και 2 άλλες, § 24, 7 Μαΐου 2019) όσον αφορά το προεδρικό διάταγμα αριθ. 809 της 7 Μαρτίου 2019 δημοσιευθέν στην Επίσημη Εφημερίδα στις 8 Μαρτίου 2019.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

17. Η προσφεύγουσα μέμφεται τα εθνικά δικαστήρια διότι αρνήθηκαν να της αναγνωρίσουν την ιδιότητα της κληρονόμου για τα ακίνητα και διακρίνει στην άρνηση αυτή την παραβίαση του δικαιώματός της στον σεβασμό της περιουσίας της και, ως εκ τούτου, μία παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης, το οποίο στο κρίσιμο εν προκειμένω τμήμα του έχει ως εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του (...).»

18. Η Κυβέρνηση αντικρούει η θέση αυτή.

A. Επί του παραδεκτού

19. Εκθέτοντας ότι η προσφεύγουσα δεν προσέφυγε ενώπιον του Συνταγματικού Δικαστηρίου με μία ατομική προσφυγή ενώ η διαδικασία αυτή ήταν διαθέσιμη από τις 23 Σεπτεμβρίου 2012, η Κυβέρνηση προβάλλει την μη εξάντληση των εθνικών ενδίκων μέσων. Επί του σημείου αυτού, παραπέμπει σε μία απόφαση του Δικαστηρίου (*Kabul κατά Τουρκίας* (déc.), αριθ. 10702/12, 13 Ιουνίου 2017), στην οποία, κατά την άποψή της, αυτό σημειώνει ότι το Συνταγματικό Δικαστήριο επεξέτεινε την χρονική αρμοδιότητά του (*ratione temporis*) στις διαρκείς καταστάσεις οι οποίες είχαν αρχίσει πριν την θέση σε ισχύ του δικαιώματος ατομικής προσφυγής και συνεχίζονταν μετά την ημερομηνία αυτή.

20. Η προσφεύγουσα αντικρούει τον ισχυρισμό αυτό.

21. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, όπως η Κυβέρνηση, ότι το τουρκικό Συνταγματικό Δικαστήριο εκτείνει την χρονική (*ratione temporis*) αρμοδιότητά του στις διαρκείς καταστάσεις (*Tekin και Baysal κατά Τουρκίας* (déc.), αριθ. 40192/10 και 8051/12, § 26, 4 Δεκεμβρίου 2018). Εν προκειμένω, παρατηρεί ότι η επικαλούμενη παραβίαση αφορά την άρνηση να αναγνωριστεί στην προσφεύγουσα η ιδιότητα της κληρονόμου για τα ακίνητα. Όμως, μία τέτοια άρνηση δεν συνιστά μία διαρκή κατάσταση. Ως εκ τούτου, η προκαταρκτική ένσταση της Κυβέρνησης πρέπει να απορριφθεί.

22. Διαπιστώνοντας επίσης ότι η προσφυγή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 α) της Σύμβασης και ότι αυτή δεν προσκρούει εξάλλου σε οποιονδήποτε άλλο λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η επίδικη παραβίαση προβλεπόταν από το άρθρο 35 του νόμου περί του κτηματολογίου και ότι αυτό επεδίωκε έναν σκοπό δημόσιας ωφέλειας.

24. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα επιχειρήματα της Κυβέρνησης.

25. Από την πλευρά της, η ελληνική κυβέρνηση θεωρεί ότι η προσφεύγουσα ήταν δικαιούχος μιας «περιουσίας» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 ή τουλάχιστον μιας «θεμιτής προσδοκίας». Εκτιμά ότι η προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας για σεβασμό της περιουσίας της δεν προβλεπόταν ούτε από την εθνική νομοθεσία ούτε από τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει ήδη κρίνει, σε υποθέσεις οι οποίες θέτουν ένα ζήτημα παρόμοιο με εκείνο της παρούσας υπόθεσης, ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 για τον λόγο ότι η εφαρμογή του άρθρου 35 του νόμου περί κτηματολογίου δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως επαρκώς προβλέψιμη για τους προσφεύγοντες (*Apostolidi και λοιποί κατά Τουρκίας*, αριθ. 45628/99, §§ 71-78, 27 Μαρτίου 2007, *Nacaryan και Deryan κατά Τουρκίας*, αριθ. 19556/02 και 27904/02, §§ 17-24, 8 Ιανουαρίου 2008, *Fokas κατά Τουρκίας*, αριθ. 31206/02, §§ 42-45, 28 Σεπτεμβρίου 2009, και *Yianopulu κατά Τουρκίας*, αριθ. 12030/03, §§ 40-50, 14 Ιανουαρίου 2014).

27. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει κάποιο λόγο που να το οδηγεί σε διαφορετικό συμπέρασμα εν προκειμένω. Πράγματι, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα, η συγγενική

σχέση της οποίας με τους δικαιοπαρόχους αποδείχθηκε με βεβαιότητα (πιο πάνω παράγραφος 9), μπορούσε βάσιμα να πιστέψει ότι πληρούσε όλες τις υποθέσεις που απαιτούνται προκειμένου να έχει την δυνατότητα να κληρονομήσει τα ακίνητα των δικαιοπαρόχων. Αυτή είχε ως εκ τούτου μία «θεμιτή προσδοκία», με την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου, να της αναγνωρισθεί ένα δικαίωμα κυριότητας (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Nacaryan και Deryan*, § 56, πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Fokas*, § 34, και πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Yianopulu*, § 47).

28. Δεδομένου ότι η εφαρμογή εν προκειμένω του άρθρου 35 του νόμου περί κτηματολογίου δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως επαρκώς προβλέψιμη για την προσφεύγουσα, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η επίδικη προσβολή είναι ασύμβατη προς την αρχή της νομιμότητας και συνεπώς αντίθετη προς το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Apostolidi και λοιποί*, § 78, πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Nacaryan και Deryan*, § 66, πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Fokas*, § 44, και πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Yianopulu*, § 50).

29. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση της διάταξης αυτής.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

30. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

31. Η προσφεύγουσα αξιώνει 3.665.000 ευρώ (EUR) για την υλική ζημία και 50.000 EUR για την ηθική βλάβη. Ζητεί επίσης 873,80 τουρκικές λίρες (TRY) (περίπου 180 EUR την ημερομηνία κατά την οποία διατυπώθηκε η αξίωση) για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη, καθώς και την καταβολή της αμοιβής της δικηγόρου της.

32. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

33. Για τις γενικές αρχές επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο αναφέρεται στην πάγια νομολογία του (*Guiso-Gallisay κατά Ιταλίας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αριθ. 58858/00, § 90, 22 Δεκεμβρίου 2009).

34. Εν προκειμένω, υπενθυμίζει ότι έκρινε πιο πάνω ότι η επίδικη παραβίαση ήταν αντίθετη προς την προϋπόθεση της νομιμότητας (πιο πάνω παράγραφος 28). Υπό τις συνθήκες αυτές, η αναγνώριση της προσφεύγουσας ως κληρονόμου των ακινήτων και η μεταβίβαση προς αυτήν του ημίσεως των ακινήτων που ανήκαν στην κληρονομία θα έθεταν την ενδιαφερόμενη, στο μέτρο του δυνατού, σε μία κατάσταση αντίστοιχη εκείνης στην οποία αυτή θα βρισκόταν αν δεν είχαν αγνοηθεί οι απαιτήσεις του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1. Εν τούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η αυτούσια (*in integrum*) απόδοση των επιδίκων πραγμάτων δεν φαίνεται προσήκουσα υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες, αφού αυτά έχουν είτε απαλλοτριωθεί εν μέρει ή εν όλω από την διοίκηση είτε πωλήθηκαν σε τρίτους μετά την μεταγραφή τους στο κτηματολόγιο στο όνομα του αδελφού της προσφεύγουσας. Εκτιμά συνεπώς ότι η καλύτερη μορφή αποκατάστασης συνίσταται στην χορήγηση από το Δημόσιο μιας αποζημίωσης για την υλική ζημία η οποία προκλήθηκε από την απώλεια των επιδίκων πραγμάτων.

35. Θεωρεί ότι, υπό τις συνθήκες της παρούσας υπόθεσης, η αποζημίωση πρέπει να αντιστοιχεί στο ήμισυ της πλήρους αξίας των ακινήτων που περιλαμβάνονται στην κληρονομία των δικαιωπαρόχων. Εκτιμά επίσης ότι η ημερομηνία η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της υλικής ζημίας πρέπει να είναι εκείνη κατά την οποία η προσφεύγουσα είχε την νομική βεβαιότητα ότι απώλεσε την ελπίδα να τα κληρονομήσει, ήτοι στις 26 Οκτωβρίου 2009 (*Yianopulu κατά Τουρκίας* (δίκαιη ικανοποίηση), αριθ. 12030/03, § 18, 31 Μαΐου 2016).

36. Το Δικαστήριο κρίνει ότι το ποσό αυτό θα πρέπει να επικαιροποιηθεί λαμβάνοντας υπόψη τις συνέπειες του πληθωρισμού και να συνοδευτεί από τόκους ικανούς να αντισταθμίσουν, τουλάχιστον εν μέρει, το μεγάλο χρονικό διάστημα το οποίο έχει παρέλθει από την πιο πάνω αναφερόμενη ημερομηνία. Κατά την άποψη του Δικαστηρίου, οι τόκοι αυτοί θα πρέπει να αντιστοιχούν στο απλό νόμιμο επιτόκιο εφαρμοζόμενο επί του προοδευτικά ανατιμώμενου κεφαλαίου (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Yianopulu* (δίκαιη ικανοποίηση), § 23, και πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Guiso-Gallisay*, § 105).

37. Εξάλλου, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι δυνάμει του προεδρικού διατάγματος αριθ. 809, το οποίο τέθηκε σε ισχύ στις 8 Μαρτίου 2019, η επιτροπή αποζημίωσης που θεσπίστηκε από τον νόμο αριθ. 6384 κατέστη αρμόδια να εξετάζει τα αιτήματα αποζημίωσης της υλικής ζημίας και της ηθικής βλάβης τα οποία έχουν υποβληθεί επί υποθέσεων στις οποίες το Δικαστήριο έχει δεχθεί την παραβίαση του άρθρου 1 του

Πρωτοκόλλου αριθ. 1, αλλά δεν αποφάνθηκε επί των αξιώσεων αποζημίωσης βάσει του άρθρου 41 της Σύμβασης ή αποφάσισε να επιφυλαχθεί ως προς την εφαρμογή του άρθρου αυτού (πιο πάνω παράγραφος 16).

38. Υπενθυμίζει επίσης ότι στην απόφασή του *Kaynar και λοιποί* (πιο πάνω αναφερόμενη), διέγραψε από το πινάκιο το τμήμα της υπόθεσης που σχετίζεται με το ζήτημα του άρθρου 41 της Σύμβασης όσον αφορά τις αξιώσεις για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη εξαιτίας της παραβίασης του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1, για τον λόγο ειδικότερα ότι μία προσφυγή ενώπιον της επιτροπής αποζημίωσης εντός προθεσμίας ενός μηνός από την ημερομηνία της κοινοποίησης της τελεσίδικης απόφασής του ήταν ικανή να καταλήξει στην αποζημίωση εκ μέρους της διοίκησης και ότι η προσφυγή αυτή συνιστούσε ένα κατάλληλο μέσο για την αποκατάσταση της διαπιστωθείσας παραβίασης του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.

39. Η εξέταση της παρούσας υπόθεσης δεν αποκαλύπτει κάποια ιδιαίτερη περίπτωση που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Το Δικαστήριο εκτιμά κατά συνέπεια ότι δεν δικαιολογείται πλέον η συνέχιση της εξέτασης της προσφυγής (άρθρο 37 § 1 γ) της Σύμβασης). Θεωρεί εξάλλου ότι δεν υφίστανται εν προκειμένω ειδικές περιστάσεις σχετιζόμενες με τον σεβασμό των δικαιωμάτων του ανθρώπου που εγγυάται η Σύμβαση και τα Πρωτόκολλά της οι οποίες να απαιτούν την συνέχιση της εξέτασης της προσφυγής (άρθρο 37 § 1 *in fine*). Το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι, προκειμένου να φθάσει στο συμπέρασμα αυτό, έλαβε υπόψη του την ευχέρεια της επανεγγραφής της προσφυγής στο πινάκιο που έχει, δυνάμει του άρθρου 37 § 2 της Σύμβασης, εφόσον κρίνει ότι τούτο δικαιολογείται από τις περιστάσεις (πιο πάνω αναφερόμενη *Kaynar και λοιποί*, § 77).

40. Συμπερασματικά, συντρέχει λόγος να διαγραφεί από το πινάκιο το τμήμα της υπόθεσης που σχετίζεται με το ζήτημα του άρθρου 41 της Σύμβασης όσον αφορά τις αξιώσεις για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη εξαιτίας της παραβίασης του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.

41. Όσον αφορά το αίτημα που υποβλήθηκε για τα έξοδα, την δικαστική δαπάνη και την δικηγορική αμοιβή, το Δικαστήριο το απορρίπτει λόγω της παράλειψης της προσφεύγουσας να προσκομίσει τα σχετικά έγγραφα (*Ατο κατά Τουρκίας*, αριθ. 29873/02, § 27, 8 Ιουνίου 2010).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφασίζει* να διαγράψει το τμήμα της υπόθεσης που σχετίζεται με το ζήτημα του άρθρου 41 της Σύμβασης όσον αφορά τις αξιώσεις για την υλική ζημία και την ηθική βλάβη εξαιτίας της παραβίασης του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ. 1 της Σύμβασης.
4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 17 Δεκεμβρίου 2019, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Hasan Bakirci

Βοηθός Γραμματέα

(υπογραφή)

Julia Laffranque

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 17 Δεκεμβρίου 2019

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος

